

4. Ліпкан В. Інкорпорація інформаційного законодавства України : [монографія] / [В. Ліпкан, К. Череповський] ; за заг. ред. В. Ліпкана. – К. : ФОП О.С. Ліпкан, 2014. – 408 с.

5. Ліпкан В. Правовий режим податкової інформації в Україні : [монографія] / [В. Ліпкан, О. Шепета, О. Мандзюк] ; за заг. ред. В. Ліпкана. – К. : ФОП О.С. Ліпкан, 2015. – 404 с.

6. Конституция Российской Федерации // Маклаков В. Текст и справочные материалы / В. Маклаков. – М. : Эксмо, 2009. – 64 с.

7. Про інформацію, інформаційні технології та захист інформації // Собрание законодательства Российской Федерации. – 1995. – № 8. – С. 8.

8. Про банки і банківську діяльність : Закон Російської Федерації [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=995_004.

9. Про державну таємницю : Закон Російської Федерації [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.pravo.vuzlib.net/book_z239_page_10.html.

УДК 330:061.24:005:63(4)

ФУНКЦІЇ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ КОМІСІЇ ЯК ІНСТИТУТУ УПРАВЛІННЯ АГРАРНИМ СЕКТОРОМ ЕКОНОМІКИ ЄС

Попович Л.В., аспірант
кафедри адміністративного та фінансового права
Національний університет біоресурсів та природокористування України

Стаття присвячена характеристиці окремих функцій Європейської комісії як одного з основних інститутів Європейського Союзу, який здійснює управління аграрним сектором економіки ЄС.

Ключові слова: *інститут Європейського Союзу, Спільна Аграрна Політика, Європейська комісія, функції Європейської комісії, Генеральний Директорат.*

Статья посвящена характеристике отдельных функций Европейской Комиссии как одного из основных институтов Европейского Союза, который осуществляет управление аграрным сектором экономики ЕС.

Ключевые слова: *институт Европейского Союза, Общая Аграрная Политика, Европейская Комиссия, функции Европейской Комиссии, Генеральный Директорат.*

Popovych L.V. THE FUNCTIONS OF THE EUROPEAN COMMISSION LIKE AN INSTITUTION OF THE GOVERNANCE IN AGRARIAN SECTOR OF ECONOMY IN THE EU

The article is devoted to the characterization of the main functions of the European Commission as one of the main institutions of the European Union, which manages in the EU agricultural sector of the economy.

Key words: *institutions of the European Union, Common Agricultural Policy, European Commission, functions of the European Commission, Directorate General.*

Постановка проблеми. 16 вересня 2014 року Верховна Рада України та Європейський Парламент ратифікували Угоду про асоціацію між Україною та ЄС. Відповідно до Статті 403 «Угоди про асоціацію між Україною з однієї сторони та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергетики і їхніми державами-членами з іншої сторони» сторони співпрацюють з метою сприяння розвитку сільського господарства та сільських територій, зокрема, шляхом поступового зближення політик та законодавства.

Це означає, що Українське аграрне законодавство в найближчий час чекають нові конструктивні зміни. Це, зокрема, стосується і правового регулювання державного управління в аграрному секторі економіки.

З огляду на вищевказане, особливої актуальності набуває дослідження повноважень інституцій Європейського Союзу в процесі реалізації Спільної Аграрної Політики як приклад для майбутніх трансформацій органів державної влади України.

Стан дослідження. Дослідженням системи органів та інститутів Європейського Союзу займалися такі вітчизняні та зарубіжні вчені: М. М. Бірюков, М. В. Буроменський, О. К. Вишняков, В. М. Довгань, В. Н. Денисова,

В. А. Жбанков, В. К. Забігайка, В. І. Євнітова, П. А. Калініченко, С. Ю. Кашкін, В. Ю. Слепак.

Метою статті є визначення місця Європейської комісії в системі інститутів Європейського союзу та окреслення її основних функцій у системі управління аграрним сектором економіки.

Виклад основного матеріалу. На розвиток аграрного сектору економіки в Європейському Союзі (далі по тексті – ЄС, Союз) спрямована Спільна Аграрна Політика (Common agriculture policy (далі по тексті САП)), яка є однією з найстаріших та найуспішніших програм спільного розвитку Європи і на сьогодні є невід'ємною частиною Європейського інтеграційного проекту. Враховуючи довготривалу історію САП, можна стверджувати, що це одна з найбільш реформованих політик. На сьогодні САП перетворилась на багатофункціональну програму, яка охоплює підтримку ринку сільськогосподарської продукції на території Європи, покращення якості життя в сільській місцевості та забезпечення екологічної безпеки.

Реалізацію САП забезпечують визначені установчими договорами ЄС інститути.

Поняття «інститут Європейського Союзу» можна визначити як відносно відокремлений

підрозділ апарату Європейського союзу, який бере участь у реалізації його завдань і функцій, діє від його імені за його дорученням, має відповідну компетенцію та структуру, наділений установчими договорами та законодавством Союзу обсягом владних повноважень [1, с. 64].

Європейська комісія (European Commission) – це інституція ЄС, створена в процесі європейської інтеграції для представлення та підтримки інтересів ЄС у цілому. Ця інституція не має аналогів у світі серед національних урядових систем, виконує роль охоронця положень договорів та правового надбання й забезпечує належне застосування державами-членами положень первинного та вторинного права ЄС.

Історія створення Комісії бере свій початок з підписання 25 березня 1957 року у Римі так званих Римських Договорів: Договору «Про створення Європейського економічного співтовариства» (англ. Treaty establishing the European Economic Community) та Договору «Про створення Європейського співтовариства з питань атомної енергетики» (Євратом) (англ. Treaty establishing the European Atomic Energy Community (Euratom)). Обидва договори набули чинності 1 січня 1958 року [2, с. 45].

Відповідно до Римських Договорів було створено дві інституції: Комісію Європейського співтовариства з атомної енергетики (англ. Commission of the European Atomic Energy Community) та Комісію Європейського економічного співтовариства (англ. Commission of the European Economic Community).

У подальшому, відповідно до положень Договору «Про злиття» (англ. Merger Treaty – Brussels Treaty), який був підписаний 8 квітня 1965 року (набув чинності 1 липня 1967 року), було створено єдину Комісію та Раду Європейської Співдружності для забезпечення реалізації цілей трьох Європейських співтовариств: Європейського економічного співтовариства, Європейського співтовариства з атомної енергетики та Європейського об'єднання вугілля і сталі [3].

Комісія Європейської Співдружності була виконавчим органом, основними завданням якого було представлення інтересів Європейських співтовариств для ведення переговорів про укладення угод у галузі зовнішніх відносин, для цього ця інституція була наділена правом законодавчої ініціативи.

Відповідно до положень Договору про Європейський Союз (Маастрихський договір англ. Maastricht Treaty), укладеного 7 лютого 1992 року, Комісія була покликана діяти відповідно до спільної зовнішньої політики та політики безпеки, співпрацювати у сфері управління внутрішніми справами та галузі правосуддя [4].

Амстердамський договір (англ. Treaty of Amsterdam), підписаний 2 жовтня 1997 року, зберіг більшість положень про Комісію і вніс деякі зміни, спрямовані на зміцнення та підвищення ефективності діяльності установи [5].

Після підписання 26 лютого 2001 року Ніццького договору (англ. Treaty of Nice) було змінено порядок призначення Голови та членів Комісії: до складу комісії мають входити

лише по одному представнику від однієї держави [6].

Лісабонська угода про внесення змін в Угоду про Європейський Союз та Угоду про заснування Європейської Спільноти (англ. Treaty of Lisbon amending the Treaty on European Union and the Treaty establishing the European Community) визначила, що Європейська Комісія створена для незалежного представництва інтересів ЄС як єдиного цілого. Єврокомісія є єдиною інституцією Союзу, наділеною правом ініціювати законопроекти. Комісія реалізує політику ЄС у різних сферах, забезпечує виконання бюджету, керує програмами ЄС, представляє його на міжнародних переговорах, а також забезпечує правильне застосування договорів ЄС. Європейська комісія є відповідальним перед Європейським парламентом органом, який може висловити їй вотум недовіри. Якщо такий вотум висловлено, комісія як орган іде у відставку, а Верховний представник ЄС з питань закордонних справ і політики безпеки складає повноваження, які він здійснює в комісії [7].

Відповідно до ст. 17 Консолідованої версії Договору «Про європейський Союз» та Договору «Про функціонування Європейського Союзу» Європейська Комісія (далі по тексту – Комісія) обстоює загальний інтерес Союзу та висуває належні ініціативи в цьому напрямі. Вона забезпечує виконання Договорів та заходів, які ухвалюються установами на їх підставі. Комісія під контролем Суду Європейського Союзу наглядає за застосуванням права в Європейському Союзі. Комісія виконує бюджет та керує програмами, здійснює координаційну, виконавчу та управлінську функції, як встановлено установчими Договорами, забезпечує представництво Союзу в зовнішніх відносинах, за винятком сфери спільної зовнішньої політики та політики у сфері безпеки та інших випадків, обумовлених установчими Договорами, ініціює щорічне та багаторічне планування діяльності Союзу з метою досягнення міжінституційних домовленостей [8].

Європейська комісія обстоює спільний інтерес союзу, висуваючи належні ініціативи в цьому напрямі. Як наднаціональна інституція союзу вона відображає федеральний вимір ЄС. Про це свідчить її роль – представляти інтереси союзу в цілому, а не конкретні інтереси окремих держав-членів [9, с. 103]. Основне завдання комісії полягає в контролі і спостереженні за правильним застосуванням законодавства союзу. Вона відзначає правильність дій інших інституцій союзу та держав-членів і національних установ. Забезпечуючи виконання положень засновницьких договорів та заходів, які ухвалюються інституціями на їх підставі, комісія наглядає під контролем суду ЄС за застосуванням права союзу. У межах своїх повноважень вона може звернутися з позовом до суду, якщо виявить порушення законодавства.

Ще однією важливою роллю комісії є проведення поточної політики, тобто виконання координуючої, виконавчої та управлінської функцій, як встановлено засновницькими договорами. Таким чином комісія виконує по-

станови Ради та Парламенту, бюджет ЄС та керує програмами і несе за них відповідальність, щорічно звітуючи про функціонування ЄС до Парламенту ЄС.

Комісія також забезпечує представництво союзу в зовнішніх відносинах, за винятком сфери спільної зовнішньої та безпекової політики й інших випадків, обумовлених зазначеними договорами.

Крім вищезазначених функцій виконавчого характеру, Європейська комісія наділена також повноваженнями законодавчого характеру. Ідеться, зокрема, про її виключне право законодавчої ініціативи, оскільки ухвалення правових актів союзу можливе лише на підставі її пропозиції, якщо інше не передбачено договорами. У більшості випадків комісія вносить пропозиції щодо виконання своїх зобов'язань відповідно до договорів ЄС або тому, що інша інституція ЄС, країни або зацікавлені суб'єкти попросили її діяти.

Комісія також має прямию законодавчу ініціативу, згідно з якою законодавча пропозиція повинна йти від неї. При цьому комісія може пропонувати нові закони, щоб захистити інтереси ЄС і його громадян. Вона робить це тільки з питань, які не можуть бути ефективно врегульовані на національному, регіональному або місцевому рівні (принцип субсидіарності). Комісія також проводить консультації з громадськістю. Її обов'язком під час опрацювання законодавчої ініціативи є попередні консультації з Економіко-соціальним комітетом і Комітетом регіонів, які надають виважені думки про зміст ініційованого правового акта.

Ще одним важливим повноваженням комісії є прийняття правових актів, які в ЄС мають юридичну силу закону. Законодавча діяльність комісії є результатом багатостороннього процесу консультацій, який може здійснюватись у різні способи: шляхом оцінювання впливу, консультування з національними експертами, міжнародними та/або недержавними організаціями, через експертні висновки, консультування за допомогою зелених та білих книг тощо. Законодавча пропозиція одночасно направляється до Європейського парламенту та в Раду. Оскільки йдеться про законодавчий процес, відносини між Європейським парламентом та Європейською комісією визначаються, як правило, «Рамковою угодою щодо відносин між Європейським парламентом та комісією», укладеною у 2000 році [10].

На засіданні Європейської Ради у грудні 2008 року голови держав та урядів погодилися, що до складу Комісії входитимуть по одному представнику від кожної держави-члена ЄС. Комісія складається з двадцяти восьми незалежних членів (по одному від кожної країни-члена) разом із Президентом і п'ятьма віце-президентами. Комісію призначають на п'ятирічний термін за згодою країн-членів, рішення про її призначення ухвалює Європейський Парламент. Комісії в роботі допомагає адміністрація, до якої входять генеральні директорати та генеральний секретаріат.

Стаття 244 Консолідованої версії Договору «Про європейський Союз» та Договору «Про функціонування Європейського Союзу» передбачає, що члени Комісії обираються

на основі системи ротації, встановленої одностайно Європейською Радою, та на основі таких принципів: 1) держави-члени розглядаються на виключно рівній основі по відношенню до визначення порядку наступництва та часу перебування їхніх громадян на посаді членів Комісії; таким чином, різниця між загальною кількістю строків перебування на посаді громадян будь-яких двох держав-членів в жодному разі не може перевищувати одиниці; 2) кожний наступний склад Комісії має складатися таким чином, щоб достатнім чином відобразити демографічний та географічний масштаб усіх держав-членів. Члени Комісії утримуються від будь-яких дій, несумісних з їхніми обов'язками. Держави-члени поважають незалежність членів Комісії та не намагаються впливати на них під час виконання їхніх завдань. Члени Комісії під час перебування на посаді не можуть займатися жодною професійною діяльністю, оплачуваною або неоплачуваною. Приступаючи до виконання своїх обов'язків, вони урочисто присягають поважати під час і після закінчення строку повноважень зобов'язання, що випливають із перебування на посаді, зокрема обов'язок поводитися чесно та розважливо щодо надання згоди на певні призначення або пільги після закінчення строку їхніх повноважень. У разі будь-якого порушення цих зобов'язань Суд за поданням Ради, яка діє простою більшістю, або Комісії може прийняти рішення про те, що відповідний член з огляду на обставини має бути або примусово звільнений відповідно до статті 247, або має бути позбавлений права на пенсію чи інші аналогічні виплати [8].

Відповідно до статті 249 Консолідованої версії Договору «Про європейський Союз» та Договору «Про функціонування Європейського Союзу» комісія ухвалює свій Регламент таким чином, щоб забезпечити функціонування самої Комісії та її підрозділів [8].

У своїй діяльності Комісія керується «Правилами і процедурами Комісії» (англ. Rules of Procedure of the Commission), прийнятими Європейською комісією у 2000 році. Дані правила регламентують порядок проведення засідань членів Комісії та порядок прийняття її рішень [11].

Як зазначалося раніше, Комісії в роботі допомагає адміністрація, до якої входять генеральні директорати. Загалом у складі адміністрації Комісії діють 33 Генеральні директорати, а саме: Генеральний директорат з сільського господарства та розвитку сільських територій; Генеральний директорат з питань бюджету; Генеральний директорат з питань клімату; Генеральний директорат зв'язку; Генеральний директорат комунікацій, мережі і технології; Генеральний директорат з економічних та фінансових питань; Генеральний директорат з питань освіти та культури; Генеральний директорат з питань зайнятості; Генеральний директорат із соціальних питань; Генеральний директорат енергетики; Генеральний директорат навколишнього середовища; Генеральний директорат Європейської статистики; Генеральний директорат фінансової стабільності; Гене-

ральний Директорат фінансових послуг та капітальних ринків Союзу; Генеральний Директорат здоров'я та безпеки харчових продуктів; Генеральний Директорат гуманітарної допомоги та цивільного захисту; Генеральний Директорат внутрішнього ринку, промисловості, підприємництва та МСП; Генеральний Директорат міжнародного співробітництва та розвитку, інтерпретації; Генеральний Директорат об'єднаного дослідницького центру; Генеральний Директорат юстиції та споживачів; Генеральний Директорат морських справ і рибальства; Генеральний Директорат з питань міграції та внутрішніх справ; Генеральний Директорат транспорту; Генеральний Директорат сусідства і розширення; Генеральний Директорат регіональної та міської політики; Генеральний Директорат досліджень та інновацій; Генеральний Директорат служби зовнішньої політики; Генеральний Директорат з оподаткування та митного союзу; Генеральний Директорат торгівлі.

У контексті реалізації САП найбільш цікавим є діяльність Генерального Директорату із сільського господарства та розвитку сільських територій.

Генеральний директорат Європейської комісії із сільського господарства та розвитку сільських територій базується в Брюсселі під керівництвом комісара Філ Хоган. Цей Генеральний Директорат несе відповідальність за реалізацію програм підтримки сільського господарства і політики розвитку сільських районів, причому остання в поєднанні з іншими Генеральними Директоратами, які стосуються структурної політики. Він складається з 11 дирекцій, що займаються всіма аспектами Спільної аграрної політики, включаючи підтримку фермерства, ринкових заходів, реалізації політики в галузі розвитку сільських районів, політики у сфері якості сільськогосподарської продукції, фінансових і юридичних питань в сфері сільського господарства, аналізу та оцінки, а також міжнародних відносин, пов'язаних із сільським господарством.

Головним завданням Генерального Директорату із сільського господарства та розвитку сільських територій є сприяння сталому розвитку сільського господарства в Європі для забезпечення добробуту у своїх сільських районах. Виконання завдання досягається за допомогою: сприяння життєздатному виробництву продовольчих товарів, з акцентом на доходи від сільського господарства, сільськогосподарської продуктивності і стабільності цін; сприяння сталому управлінню природними ресурсами та боротьбі зі зміною клімату, з акцентом на викиди парникових газів, збереження біорозмаїття, ґрунту і води; забезпечення збалансованого територіального розвитку, з акцентом на зайнятість у сільській місцевості, та врахування зростання бідності в сільських районах [12].

Генеральний директорат зобов'язується досягнути високих стандартів та реалізувати свої цілі, зокрема: управління союзним бюджетом відповідно до високих стандартів фінансового менеджменту, забезпечуючи співвідношення ціни і якості, правильно

спроєктовані системи контролю, а також прозорість управління; здійснення політики в ефективній манері, відповідно до Договорів та міжнародних зобов'язань і необхідності спрощення законодавства; сприяння іншим політикам Союзу в області конкурентоспроможності, зайнятості населення, дослідження, в тому числі середовища, у зв'язку зі зміною клімату, продовольчої безпеки та зовнішньої політики (розширення, торгівлі та розвитку) [12].

Висновок. Європейська комісія виконує в інституційній системі ЄС кілька ролей виконавчого характеру, а саме: контролює застосування законодавства Союзу, проводить поточну політику, тобто виконує координуючу, управлінську та виконавчу функції, а також забезпечує представництво ЄС у зовнішніх відносинах за винятком сфери спільної зовнішньої та безпекової політики та інших випадків, обумовлених засновницькими договорами.

Основні функції в управлінні аграрним сектором економіки Європейська комісія здійснює за допомогою Генерального директорату із сільського господарства та розвитку сільських територій, головним завданням якого є сприяння сталому розвитку сільського господарства в Європі для забезпечення добробуту у своїх сільських районах.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Основы права Европейского Союза: схемы и комментарии / [Кашкин С.Ю., Калиниченко П.А., Слепак В.Ю. и др.]; под ред. С.Ю.Кашкина. – [3-е изд. изд.,испр. и доп.]. – М.: Издательство Юрайт, 2012. – 169 с.
2. Договір про заснування Європейського Співтовариства, підписаний у Римі 5 березня 1957р.// Консолідовані договори. – К.: Port Royal, 1999. – С. 45 – 204.
3. Merger Treaty [Електронний ресурс] : Official Journal of the European Union OJ 152 – 1967, р. 2–17 (DE, FR, IT, NL). – Режим доступу <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/ALL/?uri=CELEX:11965F/TXT>
4. Treaty of Maastricht on European Union [Електронний ресурс] : Official Journal of the European Union C 306/1 – 1993, P. 0001 – 0390. – Режим доступу http://europa.eu/legislation_summaries
5. The Amsterdam treaty Luxembourg. – Office for Official Publications of the European Communities. – 1997 [Електронний ресурс]. – Режим доступу <http://europa.eu/eu-law/decision-making/treaties>
6. Treaty of Nice [Електронний ресурс] : Official Journal of the European Union C 306/1 – 2003 P. 0001 – 0390. – Режим доступу : <http://eur-lex.europa.eu>
7. Treaty of Lisbon amending the Treaty on European Union and the establishing the European Community Treaty [Електронний ресурс] : Official Journal of the European Union C 306/1, 17/12/2007 P. 0001 – 0390. – Режим доступу : <http://eur-lex.europa.eu>
8. Consolidated versions of the Treaty on European Union and the Treaty on the Functioning of the European Union – Consolidated version of the Treaty on the Functioning of the European Union – Protocols – Annexes – Declarations annexed to the Final Act of the Intergovernmental Conference which adopted the Treaty of Lisbon, signed on 13 December 2007 – Tables of equivalences. – [Електронний ресурс] : Official Journal of the European Union C. 326, 26/10/2012 P. 0001 – 0390. – Режим доступу : <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:12012E/TXT>
9. Poland in the European Union, adjustment and modernisation: lessons for Ukraine / ed. by Artur Adamczyk, Kamil Zajackowski. – Warsaw : Centre for Europe ; University of Warsaw, 2012. – 295 p.

10. Пістракевич Олена. Політична та управлінська сутність європейської комісії / Пістракевич О. – Державне управління та місцеве самоврядування, 2013. – № 3(18). – ст. 43–51.

11. Rules of procedure of the Commission / Decision of Commission: [Електронний ресурс] Official Journal,

L 308 08|12|2000, N/ 0026-0034 . – Режим доступу : <http://eur-lex.europa.eu>

12. Management Plan Update July 2014 Directorate General for Agriculture and Rural Development [Електронний ресурс] : Official Journal of the European Union C 326, 26/10/2014 P. 0001 – 0390. – Режим доступу : <http://eur-lex.europa.eu>

УДК 342.9 (477)

ГЕНЕЗИС НАУКОВИХ ПІДХОДІВ ДО ФОРМУВАННЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИХ РЕЖИМІВ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ

Поповчук С.К., к. ю. н.,
старший оперуповноважений УПЗСЕ УМВС України в Чернівецькій області

У статті на підставі генезису виникнення та розвитку правових режимів проведено теоретичний аналіз наукових та нормативних підходів до формування адміністративно-правових режимів на сучасному етапі. Окреслено відповідні зміни в предметі адміністративно-правового регулювання адміністративно-правовими режимами, які обумовлені проведенням соціально-економічних, політичних перетворень та адміністративною реформою в Україні. Визначено сутність адміністративно-правових режимів як форми правового регулювання суспільних відносин.

Ключові слова: генезис, режим, правовий режим, адміністративно-правовий режим, правове регулювання.

В статье на основании генезиса возникновения и развития правовых режимов проведен теоретический анализ научных и нормативных подходов к формированию административно-правовых режимов на современном этапе. Определены соответствующие изменения в предмете административно-правового регулирования административно-правовыми режимами, которые обусловлены проведением социально-экономических, политических преобразований и административной реформой в Украине. Определена сущность административно-правовых режимов как формы правового регулирования общественных отношений.

Ключевые слова: генезис, режим, правовой режим, административно-правовой режим, правовое регулирование

Popovchuk S.K. THE GENESIS OF SCIENTIFIC APPROACHES TO THE FORMATION OF ADMINISTRATIVE AND LEGAL REGIMES AT PRESENT

The article, based on the genesis of the emergence and development of legal regimes, the theoretical analysis of scientific and regulatory approaches to the development of administrative and legal regimes today. Outlined appropriate changes in the subject of administrative and legal regulation of administrative and legal regimes that caused the socio-economic and political reforms and administrative reforms in Ukraine. The essence of administrative and legal regimes as a form of legal regulation of social relations.

Key words: genesis, treatment, legal regime, administrative and legal, administrative and legal regime, legal regulation.

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок з важливими практичними завданнями. Правове врегулювання соціальних відносин у період значних зрушень та змін в економічній, політичній, культурній та іншій сферах набуває в Україні пріоритетного значення. Водночас пріоритет, безумовно, зберігається за правовим регулюванням, яке, як відомо, становить здійснюваний за допомогою системи правових засобів (юридичних норм, правовідносин, індивідуальних приписів та ін.) результативний, нормативно-організаційний вплив на суспільні відносини з метою їхнього впорядкування, охорони та розвитку відповідно до суспільних потреб.

Актуальними і в наш час залишаються причини підвищеної уваги до дослідження проблематики адміністративно-правових режимів.

Специфіка адміністративно-правових режимів, на думку вітчизняного науковця В. Я. Настюка, виявляється в особливому порядку виникнення і формування змісту прав

та обов'язків учасників адміністративно-правових відносин і їх здійснення, у наявності відповідних санкцій, в особливих засобах їх реалізації, а також у дії єдиних принципів і загальних положень, що поширюються на цю сукупність правових норм [1, с. 18].

Останні дослідження та публікації, на які спирається автор, виділення невирішених частин загальної проблеми, котрим присвячується дана стаття. У юридичній доктрині поняття адміністративно-правового режиму розроблялося в основному в межах загальної теорії права. Дослідженню зазначених питань правового режиму присвячені роботи багатьох учених. Серед них, наприклад, С. С. Алексеев, А. В. Малько, А. В. Басов, Ю. П. Битяк, С. О. Кузніченко, О. О. Крестьянінов, Т. О. Коломоець, С. О. Магда, С. С. Майлян, Л. Л. Попов, Р. А. Калюжний, В. Б. Рушайло, Ю. А. Тихоміров та ін.

Однак за множинності робіт із зазначеної проблематики варто відзначити відсутність у